

هفت تپه در آستانه نجات

با پیگیری‌های دیوان محاسبات در خواست خلع ید مالک شرکت هفت تپه از سوی سازمان خصوصی‌سازی به هیأت داوری ارسال شد

صفحه ۳

بازگشت مردم

اوو مورالس، رئیس‌جمهور پیشین بولیوی یک سال پس از کودتای آمریکایی در قامت یک رهبر ضد امپریالیستی به کشورش بازگشت و مورد استقبال تاریخی هموطنان خود قرار گرفت

تیتراهای امروز

۸ روز پس از انتخابات ریاست‌جمهوری آمریکا کشمکش بر سر تقلب در انتخابات ادامه دارد

التهاب در آمریکا

ترامپ وعده انتشار اسناد تقلب را داد
 دموکرات‌ها می‌گویند هیچ سندی مبنی بر وقوع تقلب وجود ندارد

آماده برای تنبیه سعودی

تأثیر مشهود نتایج انتخابات آمریکا بر مواضع اخیر روحانی نشان می‌دهد همچنان نگاه دولت به آمریکا دوخته شده است

مدیریت شانس!

چرا به نظر متخصصان حوزه سلامت درباره راهکار مهار سوج موج کرونا بی توجهی می‌شود؟

وزیر بهداشت می‌گوید تعطیلی

گفت‌وگوی «وطن امروز» با احمد مددی سرپرست باشگاه استقلال

آرامش استقلال را نمی‌خواهند

نگاه

پیام دیپلماسی از آمریکای لاتین

علیرضا حجتی: محمدجواد ظریف، وزیر امور خارجه بنغازی سفری مهم به منطقه آمریکای لاتین و ۳ کشور ونزوئلا، کوبا و بولیوی برای رایزنی با مقامات این کشورها داشت؛ کشورهایی که طی چند دهه اخیر از شر کانی سنتی و راهبردی ایران و در جبهه معارض با سیاست‌های ظالمانه آمریکا محسوب می‌شوند. مقصد پروازهای محمدجواد ظریف و دیپلماسی کشور این روزها بیشتر از قبل بر مدار کاراکاس، لاپاز، هوانا، مسکو و پکن قرار گرفته است. در فضای تازه ایجاد شده، پس از آنکه ایران ۲ محموله سوختی خود را به رغم تهدیدهای آمریکا به ونزوئلا ارسال کرد، اخباری از دور جدید گسترش بیش از پیش مبادلات ۲ کشور تحریمی به گوش می‌رسد. ابراز علاقه «تیکولاس مادورو»، رئیس‌جمهور ونزوئلا به خرید تسلیحات نظامی از کشورمان از اخبار مهمی است که حکایت از تقویت روابط میان تهران و کاراکاس دارد. در بولیوی هم لئونیس آرسه ۵۷ ساله (وزیر اقتصاد دولت مورالس) در انتخابات اخیر به پیروزی رسید. رئیس‌جمهور منتخب بولیوی پس از پیروزی در انتخابات در مصاحبه‌ای با روزنامه اسپانیایی «فه» اعلام کرد به محض در دست گرفتن قدرت، روابط دیپلماتیک با کشورهای ایران، کوبا و ونزوئلا را از سر خواهد گرفت. این رفت و آمدهای ظریف اگر چه نمودی از حرکت مثبت دیپلماسی در برهه کنونی است اما بیانگر این مسأله هم هست که وزارت امور خارجه و دولت دوازدهم تلاش می‌کنند طی هم‌افزایی با متحدان دیپلماتیک، کارزار فشار حداکثری دولت آمریکا را خنثی کرده و اینگونه توازن دیپلماسی را که با چرخش به غرب ذیل راهبرد تعامل با جهان نخستین سفر حسن روحانی به آمریکای لاتین در دست رفت، مجدداً برقرار کنند. اینکه بدانیم نخستین سفر حسن روحانی به آمریکای لاتین به آخرین سال دولت نخت است و در جریان سفر به اجلاس سرران غیرمتهمدها مربوط می‌شود، اهمیت قرار گرفتن مجدد شرکای قدیمی در دستگاه محاسباتی سیاست خارجی کشورمان را بیش از پیش مشخص می‌کند.

درسی که باید دولت دوازدهم- که در مناسبات سیاست خارجی مدعی است عملگرایی را میناقض می‌دهد- از مسیر طی شده‌اش بگیرد، از این قرار است که دستگاه سیاست خارجی کشورمان نباید با خوش بینی مفرط به ثمراندن برجام و طرف‌های دور نیز توافق هسته‌ای، سبب دیپلماسی کشور را کوچک می‌کند. رویکرد عملگرایی در سیاست خارجی اقتضا می‌کند در زمان امضای برجام سبب دیپلماسی خود را گسترش دهیم، اگر به موازات تعامل با آمریکا و اروپایی‌ها دایره دیپلماسی را به چین و روسیه و ونزوئلا و...

ادامه در صفحه ۶

علی آران: «وو» پس از یک سال بازگشتی باشکوه داشت تا قدرت پاپ‌هنگان را به رخ سستم‌گران بکشد. مسیر پرفراز و نشیبی که او در این مدت طی کرد، به مثابه ادیسای امروزین بود که به نام یک رهبر ضد آمریکایی ثبت شد. بهار پارسال (پاییز نیمکره شمالی) درست در چنین روزهایی «وو» آخرین تصویر خود در بولیوی را از روستایی دور افتاده در ارتفاعات آند به اشتراک گذاشت، در حالی که در حیاط یک خانه محقر روستایی درست روی خط استوا، کمی آن طرف‌تر از یک چرخ خیاطی کهنه، روی زمین و زیر چادر شبی که او از آفتاب تند و تیز فصل گرما محافظت می‌کرد اتراق کرده بود. او که هنوز قدرتمندترین مرد کشورش محسوب می‌شد، ساعتی پیش از آن از دست شبه‌نظامیان نژادپرست «هان.آر.» که با لباس شخصی به پالاسیو کمدانو، مقر ریاست‌جمهوری در لاپاز حمله برده بودند، جان سالم به در برده بود؛ آخرین مرحله از کودتای فاشیست‌های مسیحی مورد حمایت آمریکا برای سرنگون کردن موفق‌ترین دولت معاصر نیمکره غربی طی ۲ دهه گذشته آن هم در فقیرترین کشور لاتین. اوو مورالس در آخرین شب ریاست‌جمهوری‌اش در متنی که پای این عکس توثیق کرد فراموش نکرد که از مردم بومی کوچابامبا که به او پناه داده بودند تشکر کند. فردای آن روز پیش از آنکه سوار هواپیمای دولت مکزیک در فرودگاه شهر چیموره در اعماق پرت افتاده کوهستان‌های آند شود، توثیق کرد: بزودی بازمی‌گردم!

تقدیر با او یار بود که این سه‌شنبه درست پس از یک سال از همان خانه محقر بومی کوچابامبا گذشت اما در مسیر عکس به سمت لاپاز و این بار نه مخفیانه بلکه مثل یک فاتح در دل دریایی از توده‌های مردمی که او را در رژه پیروزی همراهی می‌کردند، یک روز جلوتر وقتی همراه البرتو فرناندس، رئیس‌جمهور آرژانتین - کشور میزبانش در بیشتر ماه‌های یک سال اخیر- و به دنبال مراسم رسمی بدرقه، دوباره قدم به خاک بولیوی می‌گذاشت اعتراف کرد: «انتظار نداشتم به این زودی بازگردم»

در این فاصله او با وجود پذیرفته شدن تقاضای پناهندگی‌اش توسط دولت چپ‌گرای مکزیک ترجیح داده بود همسایه جنوبی آمریکا را ترک کرده و راهی آرژانتین، دورترین کشور لاتین به واشنگتن شود که هنوز هم یکی از قوی‌ترین پایگاه‌های سیاسی سوسیالیست‌ها در آمریکای جنوبی است. اینکه چرا مورالس در همان بدو امر به ونزوئلا یا اکوادور که دولت‌های چپ‌گرای‌شان متحد دولت او بودند نرفت، ابهامی بود که بتدریج پاسخ آن روشن شد: در آن مقطع دولت قانونی مادورو در ونزوئلا با بدترین بحران داخلی ناشی از کودتای سیاسی و جنگ اقتصادی آمریکا در کاراکاس مواجه بود و مورالس احتمالاً نمی‌خواست با اقامت در آنجا به مشکلات بین‌المللی دوستان چپ‌وایست خود بیفزاید. از طرف دیگر لنین مورنو، رئیس‌جمهور اکوادور از یک سال و نیم پیش، چرخشی سوال‌برانگیز به سمت دولت

ترامپ داشت که نمود آن تسلیم کردن جولیان آسانز، موسس ویکی لیکس و پناهنده سفارت این کشور در لندن به انگلیسی‌ها و آمریکایی‌ها بود. رژه بازگشت پیروزی مورالس از مرز ویاژون تا لاپاز، از جنوب تا شمال غرب بولیوی، ۲ روز طول کشید و مسیری به مسافت بیش از ۱۰۰۰ کیلومتر را در بر می‌گرفت؛ مسیری که صدها هزار بولیویایی، مستیزو و اروپایی‌تبار، سفید و سرخ و سیاه در هر نقطه از آن حاضر شدند؛ مردی از تبار بومیان آمایا که ۶۱ سال پیش در یک خانواده کشاورز کاکانو در روستای کوچک ایسالواری متولد شده و ۱۴ سال پیش، انحصار حلقه قدرت سفیدپوستان را شکست و طی ۱۳ سال با ۴ کابینه پیاپی به عنوان محبوب‌ترین و طولانی‌مدت‌ترین حکمران در فقیرترین و منزوی‌ترین کشور لاتین، عملکردی درخشان در برقراری عدالت اجتماعی، کاهش فاصله طبقاتی و رشد اقتصادی از خود به‌جا گذاشت. ۱۳ سال متوالی با رشد اقتصادی میانگین ۵ درصد در بولیوی که یکی از پرجمعیت‌ترین جوامع بومیان سرخپوست به عنوان نخستین ساکنان قاره آمریکاست به طوری که ۴۱ درصد جمعیت ۱۱ میلیون و ۵۰۰ هزار نفری آن را بومیان آند یا مستیزوها (بومیان دورگه) تشکیل می‌دهند. اگر چه هنوز بیش از ۳۴ درصد مردم آن کشور فقیر هستند اما تا پارسال مورالس در مصدر قدرت، رکوردی تاریخی در زمینه فقرزدایی به‌جا گذاشته بود چرا که وقتی در سال ۲۰۰۶ به قدرت می‌رسید نرخ فقر تقریباً ۶۰ درصد بود. بسیاری بر این باورند مورالس می‌تواند پس از کاسترو و چاوز نقش رهبر انقلاب

و معاونش که هر دو از وزرای کابینه مورالس بوده‌اند، ترجیح دادند برای استقبال از او به ویاژون نروند و در لاپاز بمانند تا پازل پیروزی را تکمیل کنند. شاید برای «وو» نیز بهتر همین بود که همان‌گونه که یکه و تنها مجبور به ترک دیار شده بود، به عنوان رهبری محبوب و بی‌نظیر، یکه و تنها در رژه بازگشت حاضر شود؛ مردی از تبار بومیان آمایا که ۶۱ سال پیش در یک خانواده کشاورز کاکانو در روستای کوچک ایسالواری متولد شده و ۱۴ سال پیش، انحصار حلقه قدرت سفیدپوستان را شکست و طی ۱۳ سال با ۴ کابینه پیاپی به عنوان محبوب‌ترین و طولانی‌مدت‌ترین حکمران در فقیرترین و منزوی‌ترین کشور لاتین، عملکردی درخشان در برقراری عدالت اجتماعی، کاهش فاصله طبقاتی و رشد اقتصادی از خود به‌جا گذاشت. ۱۳ سال متوالی با رشد اقتصادی میانگین ۵ درصد در بولیوی که یکی از پرجمعیت‌ترین جوامع بومیان سرخپوست به عنوان نخستین ساکنان قاره آمریکاست به طوری که ۴۱ درصد جمعیت ۱۱ میلیون و ۵۰۰ هزار نفری آن را بومیان آند یا مستیزوها (بومیان دورگه) تشکیل می‌دهند. اگر چه هنوز بیش از ۳۴ درصد مردم آن کشور فقیر هستند اما تا پارسال مورالس در مصدر قدرت، رکوردی تاریخی در زمینه فقرزدایی به‌جا گذاشته بود چرا که وقتی در سال ۲۰۰۶ به قدرت می‌رسید نرخ فقر تقریباً ۶۰ درصد بود. بسیاری بر این باورند مورالس می‌تواند پس از کاسترو و چاوز نقش رهبر انقلاب

یک آمریکا، دو ملت

همه‌گیری توسط این دولت، وخیم‌ترین چهره خود را نشان داد، تقریباً نیمی از افرادی که حق رای داشتند، به ترامپ رای دادند. بنابراین ترامپ همچنان یک صدای قوی خواهد بود بویژه اگر او جلوی چشم مردم باقی بماند (که احتمالاً همین‌گونه‌است). وی ۴ سال دیگر، نفوذ قابل ملاحظه‌ای در انتخاب نامزد جمهوری خواهان خواهد داشت. اکنون حزب جمهوری خواه، جایگاه نبرومندتری در قیاس با زمان جورج دبلیو بوش یا رونالد ریگان خواهد داشت و ترامپ‌یسم- که همان پوپولیسم روز آمریکاست- یک نیروی پر قدرت باقی خواهد ماند.

درست است ادعاهای ترامپ درباره تقلب در انتخابات، چندان جدی گرفته نشد اما بسیاری از طرفدارانش، مشروعیت ریاست‌جمهوری جو بایدن را نخواهند پذیرفت، بسیار محتمل است ترامپ هرگز به پیروزی بایدن اذعان نکند چه رسد به اینکه در مراسم سوگند

در چنین پس‌زمینه‌ای است که دشوار بتوان برای یک دگرش مهم در چگونگی انتخاب رئیس‌جمهوری یا کارکرد دولت، حمایت لازم را بسنج کرد. اوضاع امروز ایالات متحده، بسیار شبیه حال و روز شورای امنیت است. بسیاری توافق دارند سامانه کنونی این شورا، عمیقاً ناقص است و جهان را نمایندگی نمی‌کند اما امکان دستیابی به توافقی بر سر اصلاح آن هم وجود ندارد، چرا که هر گونه اصلاحی به سود برخی و به زیان برخی دیگر است. این وضعیت، کار حاکمیت و مدیریت کشور را دشوار می‌کند. در اینجا نقش رهبر جمهوری خواهان سنا و همکاری او با جو بایدن کار ساز خواهد بود و بایدن برای این کار باید امتیاز بدهد؛ چیزی که با مقاومت اعضای ایدئولوژیک حزب دموکرات روبه‌رو خواهد شد.

* رئیس‌شورای روابط خارجی آمریکا منبع: تارنمای پراجکت سیندیکیت

ترجمه **ریچارد هاس:** نیویورک، ششم نوامبر. هنگامی که این مطلب را می‌نویسم، مقامات رسمی در سراسر ایالات متحده به شمارش آرای انتخابات ریاست‌جمهوری ۲۰۲۰ ادامه می‌دهند. وقتی شمارش تمام شد، مطمئناً بازشماری و شکایات حقوقی هم پشت بندش می‌آید. این انتظاری است که از یک انتخابات رقابتی داغ با رکورد مشارکت آیش از ۱۶۰ میلیون آ می‌رود.

در یک روی سکه، ایالات متحده آمریکا، دموکراسی پوپالیسی باقی می‌ماند؛ مشارکت در انتخابات به رغم محدودیت‌های فیزیکی ناشی از «کووید-۱۹» بالا بود. خشونت در پایین‌ترین حد خود قرار داشت و اعلام پیروزی عصر سه‌شنبه دونالد ترامپ هم چندان خریداری نداشت و همین‌طور درخواست‌هایش برای توقف شمارش آرا شنیده نشد.

باین حال آنچه نگران‌کننده‌است، این است که سپهر

در شبکه‌های اجتماعی

پیامک خوانندگان ۱۰۰۰۲۲۳۱

سلام وطن ۶۶۴۱۳۹۴۲

@vatanemrooz